

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 24 maja 2006 r.

KANCELARIA SENATU
BIURO PREZYDIALNE

wpłynęło dn. 24.05.06.....

nr. 280.....podpis.....

BP

PR V- 862-1320/05

2505.06
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich

Wpłynęło dn. 25.05.06.....

nr. 3677 podpis.....

.....

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 25 kwietnia 2006 r. nr BPS/DSK – 043-287/06 oświadczenie, złożone przez Pana Senatora Piotra Zientarskiego, w sprawie wniesienia kasacji od wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 1975 r. o sygn. III KR 65/75, utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy - Ośrodek Zamiejscowy w Toruniu z dnia 14 grudnia 1974 r. o sygn. V K 27/74, na korzyść Pana Edwina Taglewskiego, skazanego m.in. w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 201 k.k. z 1969 r. – uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Akta sygn. V K 27/74 Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy – Ośrodek Zamiejscowy w Toruniu były już przedmiotem badania w Ministerstwie Sprawiedliwości pod kątem istnienia podstaw z art. 523 § 1 k.p.k. do wniesienia w tej sprawie skargi kasacyjnej na korzyść skazanego Pana Edwina Taglewskiego, w związku z wnioskiem samego zainteresowanego.

W rezultacie ich analizy nie stwierdzono jednak, aby wymienione wyroki sądów I i II instancji wydane zostały z rażącym naruszeniem prawa, które uzasadniałoby wywiedzenie skargi kasacyjnej.

Należy przy tym podkreślić, że przy badaniu akt uwzględniono w zasadzie wszystkie, ujęte aktualnie w oświadczeniu Pana Senatora Piotra Zientarskiego okoliczności, mające zdaniem skazanego przemawiać za koniecznością wniesienia w niniejszej sprawie nadzwyczajnego środka odwoławczego.

W związku z treścią wniosku zainteresowanego, w którym jako zarzut podstawowy podniesiono, iż podstawę skazania winien stanowić nie zastosowany przez sąd przepis art. 201 k.k. z 1969 r., ale przepis art. 1 § 1 Ustawy z dnia 18 czerwca 1959 r. o odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciw własności społecznej (Dz. U. nr 36 z 1959 r., poz. 228), przeprowadzono również analizę prawną powyższych przepisów, nie stwierdzając rażącego naruszenia prawa karnego materialnego.

Wyjaśnić należy bowiem, iż jeden z czynów, o popełnienie którego został oskarżony Pan Edwin Taglewski, dokonany został w okresie od dnia 7 września 1966 r. do dnia 19 sierpnia 1967 r. i polegał - jak ustalono - na wyłudzeniu z miejscowego Banku Ludowego mienia w kwocie nie mniejszej niż 567 602 zł.

W czasie orzekania w roku 1974 obowiązywał kodeks karny z 1969 r. (który wszedł w życie w dniu 1 stycznia 1970 r.). W związku z powyższym orzekający sąd związany był wyrażoną w art. 2 § 1 tegoż kodeksu regułą, nakazującą stosować w podobnych przypadkach ustawę obowiązującą uprzednio, jeżeli była ona względniejsza dla sprawcy.

Reguła ta znalazła zastosowanie w niniejszej sprawie, albowiem w czasie popełnienia przestępstwa oprócz Ustawy z dnia 18 czerwca 1959 r. o odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciw własności społecznej obowiązywał też inny akt prawny, a mianowicie Ustawa z dnia 21 stycznia 1958 r. o wzmożeniu ochrony mienia społecznego przed szkodami wynikającymi z przestępstwa (Dz. U. nr 4 z 1958 r., poz.11).

W art. 1 § 1 b tej Ustawy (który wraz z jej art. 2 uchylony został dopiero na mocy Ustawy Przepisy wprowadzające kodeks karny z dnia 19 kwietnia 1969 r. Dz.U. z 14 maja 1969 r.) stanowił: „*Kto dopuszcza się z chęci zysku przestępstwa przewidzianego przepisami kodeksu karnego lub innych ustaw wyrządzając z winy swej szkodę w mieniu społecznym, podlega następującej karze zasadniczej: b) jeżeli szkoda wynosi ponad 100 000 zł - karze więzienia na czas nie krótszy od lat 8 lub więzienia dożywotniego*”. Z kolei w § 3 aktu wskazano, iż kary przewidziane w § 1 wymierza się bez względu na to, jaka kara jest przewidziana w ustawie za dane przestępstwo, chyba że ustawa przewiduje karę surowszą.

Biorąc pod uwagę powyższe, jak również zagrożenie karą, przewidywane w obowiązującym w czasie orzekania art. 201 k.k. z 1969 r. stwierdzono, że w tym wypadku sąd zastosował ustawę dla Pana Edwina Taglewskiego względniejszą.

Problematykę związaną ze stosowaniem obu wspomnianych ustaw z 1958 i 1959 r., w tym w zakresie wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem, rozwija ówczesne orzecznictwo Sądu Najwyższego (przykładowo wyroki SN z dnia 22 czerwca 1964 sygn. II K 38/64

OSNKW 1964/10/145, z dnia 17 września 1962 r. o sygn. II K 1201/61 OSNKW 1963/11/207, uchwała SN z dnia 4 kwietnia 1969 r. sygn. VI KZP 50/68 OSNKW 1969/10/125), a także Wytyczne wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej - Obwieszczenie Pierwszego Prezesa SN z dnia 16 czerwca 1962 r.

Pozostałe, wskazane we wniosku zainteresowanego o wywiedzenie skargi kasacyjnej zarzuty dotyczyły braków w uzasadnieniu wyroku Sądu Wojewódzkiego, odnoszących się zwłaszcza do niedostatecznego rozważenia i uzasadnienia okoliczności dotyczących sądowej oceny zaistniałych zdarzeń, przy zlekceważeniu okoliczności mogących wskazywać, iż w niniejszym przypadku dojść do nich mogło w ogóle bez winy oskarżonego.

W drodze analizy akt stwierdzono, iż zarzuty te odniesiono wyłącznie do uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, nie zaś do kończącego postępowanie w niniejszej sprawie orzeczenia Sądu Najwyższego, orzekającego w drugiej instancji jako sąd odwoławczy.

Poza nie merytorycznym zarzutem odnoszącym się do osoby sędziego Przewodniczącego Romana Kryże (nie będącego sprawozdawcą w tej sprawie), w piśmie nie wskazano jakichkolwiek argumentów, świadczących o nieprawidłowościach w procedowaniu tegoż Sądu.

Tymczasem, jak wynika z przepisów prawa, jak również poglądów ugruntowanych w tym zakresie w orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie, kasacja może być wniesiona jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, kończącego postępowanie, nie może zaś być w drodze kasacji kwestionowane orzeczenie pierwszoinstancyjne. Powtarzanie kontroli odwoławczej na etapie postępowania kasacyjnego, zmierzające do przekształcenia tego etapu w trzecią instancję, nie jest dopuszczalne (postanowienia SN z dnia 28 grudnia 2001 r. sygn. V KKN 354/00, LEX nr 51621 oraz z dnia 3 grudnia 2001 r. sygn. II KKN 299/01, LEX nr 51581).

Sprawę niniejszą poddano kontroli instancyjnej Sądu Najwyższego w związku z rewizją obrońcy Pana Edwina Taglewskiego, który zarówno w jej zarzutach, jak i treści wskazał również na okoliczności będące przedmiotem rozpatrywanego wniosku o wywiedzenie skargi kasacyjnej. Do kwestii tych, podkreślając trafność dokonanej w I instancji oceny dowodów, wyczerpująco odniesiono się w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego z dnia 8 września 1975 r. Sporządzając uzasadnienie wydanego przez siebie orzeczenia, Sąd Najwyższy również nie uchybił w niniejszej sprawie żadnemu z obowiązujących przepisów procedury karnej.

Wniosek o wywiedzenie skargi kasacyjnej nawiązywał również do ustaleń faktycznych, dokonanych przez sąd orzekający w sprawie, których weryfikowanie w drodze kasacji nie jest możliwe, jak również do kwestii wydania przez sąd cywilny wyroku w sprawie o odszkodo-

wanie z powództwa Pana Edwina Taglewskiego przeciwko RSO w Bydgoszczy o zapłatę (uznającego poniesienie przez oskarżonego z winy spółdzielni strat związanych z uprawą skorzonery w 1968 r.).

W drodze badania akt stwierdzono, iż fakt wydania prawomocnego orzeczenia sądu cywilnego w powyższej sprawie był już przedmiotem wniosku obrońcy o wznowienie postępowania, którego Sąd Najwyższy w dniu 27 sierpnia 1977 r. nie uwzględnił.

Z przedstawionych względów brak jest podstaw prawnych do wniesienia w tej sprawie kasacji na korzyść Pana Edwina Taglewskiego w trybie art. 521 k.p.k.

Z poważnieniem

z upoważnienia
PROKURATORA GENERALNEGO

Irena Okragła
Irena Okragła
Zastępca Prokuratora Generalnego